

Povodom smrti Dr Vere Jelić – 28. septembra 2012. godine

Dr Vera Jelić, viši stručni saradnik Medicinskog fakulteta (MF) Univerziteta u Beogradu rođena je 2. avgusta 1945. u Drenovcu kod Šapca.

Osnovnu i srednju školu završila je u Šapcu, a MF u Beogradu 1972.

Po završetku studija radila je kao lekar opšte prakse u Domu zdravlja u Mladenovcu, i to 9 godina, a od 1981. pa sve do penzionisanja 2010, radila je u Pejsmejker centru (PMC) Kliničkog centra Srbije (KCS) kao specijalista Interne medicine i supspecijalista kardiologije.

Bila je jedan od prvih i najstarijih saradnika osnivača PMC prof. Milana Đorđevića, čije ime danas nosi PMC KCS.

Tokom duge kliničke karijere bavila se i naučnim radom, objavivši kao prvi ili kao pridruženi autor više od 200 naučnih radova iz oblasti kardiologije i pejsmejker terapije.

Najznačajniji doprinos domaćoj i svetskoj nauci predstavlja njena doktorska teza koja je kao naučni rad u celosti objavljena u gotovo svim vodećim svetskim časopisima iz oblasti pejsmejker terapije. U tom radu izvršena je analiza dugotrajnog praćenja bolesnika sa poremećajima sprovodnog sistema srca uz, za ono vreme, primenu najsavremenijih metoda statističke obrade podataka. Najvažnija potvrda važnosti i značaja ovog rada bilo je citiranje dobijenih rezultata u najznačajnijem svetskom udžbeniku iz Interne medicine od strane Harisona.

I to bi bilo sve kada je reč o biografiji jednog, sasvim sigurno, uspešnog lekara, čiji je rad ostao zapažen u domaćoj i svetskoj medicini. Rad koji će ostati na ponos PMC, KCS, MF, kao i svim njenim kolegama i saradnicima, isto kao i mladoj generaciji koja će svoje buduće uspehe na polju kliničkog i naučnog rada moći da gradi na temeljima koje je i ona postavila.

Ali određuju li nas samo biografije? Ili, ima li li život vrednost veću od postignutih dela?

Mislim da ima. A to primer Vere Jelić i potvrđuje. Jer suštinski život nekog čoveka, ono zbog čega prolazi kroz život i što ima svoju neponovljivu vrednost, nije samo neko ljudsko delo nego i njegov karakter: sve one posebnosti pojedinačne ličnosti koje nas boje, izdvajaju i personalizuju, učinivši nas (ili ne učinivši) vrednima poštovanja isto koliko i samopoštovanja.

A baš to, Verina ličnost, jednako ili i više od njenih dela, učinila je njen život vrednim, zbog čega je prerani rastanak od nje za sve nas koji smo živeli sa njom, cenili je i voleli – težak, mučan i tužan.

Svojom vedrinom, dobronamernošću i načinom neprikosnovene dame Vera Jelić je nas, njene saradnike i prijatelje, oplemenjivala onako kako čoveka oplemenjuje bistra, ničim zagađena, izvorska voda. Iz njenih oči

svetlela je njena duša, nepomućena jagmom za upehom, slavom, materijalnim bogatstvima – svim onim personifikacijama volje za moći koje od savremenog čoveka čine objekat definicije Tomasa Hobsa, a od života u ljudskoj hordi bespoštednu utakmicu u kojoj na kraju svi učesnici neminovno gube.

Život uz Veru, a mogao bih reći i život sa Verom – jer je njoj Pejsmejker centar, KCS, bio jednako radno mesto i kuća – bio je, naprotiv, lak i elegantan i sa onom merom zainteresovane distance koja čini da se čoveku koji je neposredno pored vas radujete i da mu želite svako dobro, koje su mu sudbina i neki viši red odredili.

A sudbina je u slučaju Vere Jelić mogla da joj podari i više, iako hvala joj i za ovo iko, jer moglo je da bude i manje. Mogla je, na primer, da je sudbina htela, da svoju blagost i toplinu podari sopstvenoj porodici i deci, da svoje gene prenese u neke nove dobre ljude, kojih je uvek malo na svetu, ma koliki da ih je.

Sudbina je mogla, takođe, da joj podari znatno duži život, isto kao što nije morala da u njeno fizičko nestajanje doda ironiju. Jer ništa drugo nije nego ironija kada jedan lekar koji sav svoj vek provede okružen ljudima, pacijentima – koji često nemaju mere kada je reč o zahtevima i molbama za savete – umre sam samcat, iza zatvorenih vrata, bez ijedne ljudske ruke da joj se makar nađe za uzglavlje u trenutku konačnog rastanka od sveta, kad već nije moglo da joj se u odsutnim trenucima presudno pomogne.

Život Vere Jelić bio je kao život većine ljudi: ono nemoćuće geometrijsko telo koje u početku liči na hiperbolu – liniju koja se samo uzdiže – a onda, naglo, u jednom trenutku, sunovraćuje i pada ogromnom brzinom pravo u tačku početka. U svom Drenovcu rodila se i prvi put ugledala svet, potom, uzdizala se, ali ne bez muke i napora, i uzdigla do Beograda i do svih gradova sveta, da bi se na kraju svog puta vratila u isti svoj Drenovac, samo nekoliko koraka dalje od zemnih ostataka roditelja i stvoritelja.

Što je, za mene, večnost.

U tom istom Drenovcu sada je u svetu tamnih senki bez obrisa, a jednog dana, poslušno i pomireno, kakva je bila i njena ličnost, od svega, ostaće neki njeni i neki univerzalni, svačiji kalcijumi, selenijumi i natrijumi – jer u večnost se drukčije i ne može.

A u nama, dok joj se na tom putu jednom ne pridružimo, ostaće uspomena na dobrog čoveka, vrednog i uspešnog lekara i gospodstvenu ženu – da svetli za primer jer ih je sve manje i manje. Tu uspomenu negovaćemo kao mali dragulj kojeg je Pejsmejker centar, KCS, imao jednom sreću da poseduje.

Neka joj je večna slava i hvala.

Prof. dr Goran Milašinić

